

התייעצות

רה"מ, שה"ח, שהב"ט, וחברי המשלחת + חופי, ברק, שמחה, רוזן, פרויקה, קדישאי, אבי-שר, אלי

רה"מ: נדון: א. קמפ דיויד

ב. פרס

קמפ דיויד

דיניץ: דברי מבוססים על מידע מהשיחות האחרונות שקיימתי כולל עם המזכיר והמילטון

ג'ורדן וכן שיחות קודמות:

מסגרת - ידוע שהנשיא עומד על מסגרת מאד בלתי פורמלית ואוירה נינוחה בלי מסמרות לגבי דפוסי השיחות. ביום הראשון רוצה הנשיא להתחיל בפגישה נפרדת עם רה"מ ואח"כ עם סאדאת, ובארוחת צהרים משותפת לכל המשלחת. אחה"צ - פגישה משותפת עם נשיא ארה"ב. לגבי ההמשך - לא קבעו מסגרות קבועות, המזכיר סבור - קבוצות קטנות יותר של 4-5 איש מכל צד. המגמות: הנשיא הציב לו מכסמליות לגבי התוצאות. (שמחה חוזר על דברי ואנס שדיווח עליהם אתמול גם בכתב).

דורשים to have a give מצדנו בנושא עקרון הנסיגה, שישראל תקבל זאת על עצמה. ישנן שתי נוסחאות, נוסחת לידס (end of occupation) וכן הנוסחה withdrawal of the political authority. הם רוצים הגדרה שתענה על הצורך של סאדאת להראות לעולם הערבי שישנה התחייבות לנסיגה ביו"ש.

רה"מ: קראתי דו"ח שמחה עם ואנס, מצאתי נקודות חיוביות, שהנשיא התחייב להתיעץ

אתנו לפני הצעות משלו ורוצה לשקם את היחסים בינו לישראל ומבטיח שהוא לא יהיה מכשיר ללחץ על ישראל. יש גם נקודות שליליות ואפילו מסוכנות. בשיחה ב-4 עיניי עם הנשיא אני רוצה שהיום או לכל היותר מחר בערב נשב ונחליט מה אני יכול לומר ומה אסור לי לומר.

לפי דעתי האמריקנים רוצים בקמפ דיויד להשיג הבטחתנו שניסוג מיו"ש ועזה או שניתן התחייבות לנסיגה זו תוך 5 השנים או עכשיו, ונבצע זאת לאחר 5 שנים. איננו יכולים לתת התחייבות כזאת בשום תנאי. כל הבנין שבנינו במאמץ, ולדעתי גם בקרבנות גדולים, היה מתמוטט מבחינת האינטרס שלנו אילו נתנו התחייבות כזאת. לעומת זאת יכולים לפי דעתי להסכים לבטויי שבעית הרביבונות תוכרע כעבור 5 שנים, אין לי שום הסתייגות לגבי בטוי זה ובלבד שישמעו מאתנו מה פירוש הדבר מצדנו. איני רוצה להטעותם ולתת להם אמתלה שהולכנום שולל. אנו מוכנים לחיות 5 שנים - הערבים באוטונומיה ואנו בבטחון, אנו אחראים לבטחון ועל public order ואף להמשיך בכך עוד 5 שנים. הקרבן שלנו הוא שאיננו מחילים את משפטנו על יו"ש ועזה אפילו 10 שנים. לעומת זאת אם ידרשו הערבים רבונות שלהם נדרוש רבונות שלנו, יש לנו זכות תביעה לרבונות. אך למען ההסכם מוכנים אנו להשאיר שאלת הרבונות פתוחה בזמן הנראה לעין. אבל שלא יקבלו רושם שאם נסכים לבטוי שונה מההצעה עכשיו - שפירוש הדבר הוא שאנו מעלים על דעתנו אפשרות שהחלטה תהא בכיוון החלת רבונות ערבית כלשהי (כלשהי -

כי הם מתכוונים בעצם לרבונות ירדנית, אוטונומיה של הערבים המקומיים וקשר עם ירדן). זה היה יוצר סכנה בלתי משוערת בחזית המזרחית צפונית והשתלטות אש"ף על יו"ש ועזה. לכן עלינו להחזיק בהגדרתנו (באשר לרבונות) "to discuss it" ושאפשר למצוא פתרון, אבל אפילו נלך להגדרה "will be decided" - ואין לי התנגדות עקרונית לכך - צריך להבהיר מה פירוש אם משהו ידרוש רבונות זרה, דהיינו, שאז נתבע רבונותנו ואם אין הסכם - זו התוצאה.

נקודה שניה - כוחות צבאנו ביו"ש ועזה. השאלה היא למה מסכימים ויש לברר בבירור. אם מסכימים רק שיהיו מחנות צבא ישראלים סגורים, ולא יוכלו למלא תפקיד במקרה של נסיון להשליט את אש"ף ולהניף דגל פלסטינאי וצבאנו לא יוכל לפעול, לא נוכל להסכים. הצבא עומד על הירדן להגן על כל שטח ישראל ממזרח והוא לא יתערב במה שנוגע לחיי יומיום של הערבים אם הם יהיו riots - תהא לו מלוא הזכות להשליט חוק וסדר, אחרת נעמוד בהפתעה כעבור מספר שנים. דבר זה - צריך להיות ברור לאמריקנים.

באשר להגדרה הנובעת מבעיית ערביי יו"ש ועזה. בהגדרת אסואן שהנשיא מתפאר בה, איננו יכולים לקבל in all its aspects שפירושו מדינה פלסטינאית, וכן לא Palestinian People שזהו סילוף העובדות, שכן אנו רוב ה-Palestinian People וקרטר מצמצם זאת לערביי א"י. אנו גם איננו יכולים לקבל their own future כי הם מכריעים בכך את עתידנו. בקשר למשאל עם כבר אין מדברים עליו - אך אם יעלוהו, אזכיר לקרטר שבשנות העשרים כשהציעו משאל עם בא"י אמר בלפור שבו צריכים להשתתף כל היהודים בעולם (עדות מינרצהאגן) - לכן השתתפות ערביי א"י בהגדרת עתידם, אך לא own future אלא their future ואין לוותר אפילו על מלה אחת. יש מקרים שצריך להתעקש על הגדרה מסוימת. כל הגישה היא שאנו חייבים למען ההסכם לעשות בשביל סאדאת כדי שיוכל להופיע כהלכה בפני הסרבנים והעולם הערבי עד שואנס אומר שביחס לישובי פתחת רפיח העניין נעשה בדברי סאדאת מיסטי. האם רוצים להתחשב במיסטיקה? בענין הישובים יש קונסנזוס לאומי, פרס אמר לי שב-5 הנקודות יש הסכמת מפלגת העבודה (אני משער שלמפ"ם בעוד אחרות):

- (1) הצבא עומד על הירדן;
- (2) נמצא ביו"ש ועזה;
- (3) נגד תיקוני גבול קלים;
- (4) בעד המשך קיום הישובים ביהודה ובשומרון;
- (5) ^{ביסודם} בפתחת רפיח על כנם.

אומר לנשיא שאין גורם בכנסת שמוכן לפרק ישובים. לפי שיחת שמחה דיניץ עם בז'ז'ינסקי מוכן הלה להסכים שיהודים פרטיים ירכשו קרקע ביו"ש ועזה אך לא מוסדות. (בחיוך: אינו מחבב את ק"ל). חשוב שיהודים פרטים יוכלו לרכוש אך לא נוכל להסכים להגבלה לגבי מוסדות, שזו מסורת בת 100 שנה. גם בפומבי נצטרך לצאת במיתקפה כלשהי - תכניתנו אומרת שאנו מוסרים לערבים 60,000 קמ"ר. יו"ש ועזה יחד הם 2000 מייל מרובעים, ואנו איננו מכלילים

אפילו קמ"ר מרובע אחד ברבונות הישראלית; כלומר, מצד אחד מוסרים עשרות אלפי מיל מרובעים ואיננו נוטלים אפילו קמ"ר מרובע אחד. נשמור על ענייננו, ואם סאדאת ידרוש מה שדרש כאמל בלידס לא נוכל לקבל זאת. שיחתי עם קרטת תקדים את שיחתי עם סאדאת ותהא כנראה בעלת חשיבות מיוחדת. אני צריך לשמור על זהירות ולגלות רצון טוב. כשדברתי עם לואיס הצעתי שאם המדובר במקור הסמכות, הרי שנחלק לשניים - תקופה ראשונה - הממשל הצבאי ונבטל המינהלי ואם יהיה הכל בסדר נשקול בתקופה שניה לבטל הממשל הצבאי עצמו ואז מקור הסמכות יהיה ההסכם. זו פשרה סבירה ורצינית. דחיתי בירושלים את הביטוי end of Israeli occupation אך גם לא קיבלתי withdrawal of political authority. לך הסבר מה פירוש יו"ש - כאילו התחייבנו לצאת. אך אני מוכן למען רצון טוב, הואיל וכתבנו will be abolished אפשר לכתוב abolished & withdrawn ואז יש התאמה ל-242 והואיל והאמריקנים מסכימים שנחזיק צבאנו שם - אין סתירה. האמריקנים החלו לדבר על כך ש-242 מיושנת - הם מדברים על הבעיה הפלסטינאית, אך גם לנו יש דרישה. אנו איננו לוקחים ק"מ אחד מתחת לרבונותנו וזה מתאים ל-242. אלה הרעיונות שרצייתי להשמיע. בקמפ דייויד עצמו ביום ג' ב-7-9 בערב נשב עם כל מחשבותינו ונקבע נקודה אחר נקודה.

ש"ח: אני מסכים שאת הדיון נעשה בקמפ דייויד משלוש סבות:

א. יהיה זמן להרהור בחומר;

ב. אולי נשמע מידע נוסף;

ג. אנו מוקפים עתונאים שינסו לשוחח ולשמוע ובקמפ דייויד נהיה מוגנים.

חופי: אך נהיה חשופים בפני האמריקנים.

ש"ח: אני חושש שאפילו ימציאו כאן דברים.

עזר: בעד.

ש"ח:

לה"מ) אני מציע שכבר בפתיחה תעלה בהדגש רב את איראן ולבנון. חוץ מאשר העובדה ששניהם טעונים בירור, יש לכך גם משמעות של רקע הרבה יותר מפסיכולוגיה. סאדאת וקרטת אומרים שהדבר החשוב ביותר כאמצעי בטחון לישראל הוא עצם השלום, יותר מעמדה ומישוב כלשהו. אלהים וההסטוריה עושים שדברים משתנים, תראו מה שקורה באיראן, היתה קידמה - עכשיו יש גל של לאומנות חשוכה ביותר שתופנה גם נגד האמריקנים וגם נגד היהודים, ועולה בקנה אחד עם שמאלנות והריאקציה החשוכה - שמתחברות יחד. כיצד? כולם נגד המערב; ברה"מ נגד המערב וכן הדתיים. נעמוד בפני מצב של סכנה לקהילות יהודיות, לרבות דברים שנוגעים לנו ישירות. הוא הדין לגבי לבנון, היו יחסים כפי שהיו, אם תיכבש ע"י סוריה מי ימנע מהסורים זאת, לא ארה"ב ולא שום גורם אחר, ונעמוד בפני מציאות זו. אם אנו מביאים עובדות אלה, ועלינו ללמוד לקח לעצמנו ולומר גם לקרטת ואחרים. גם אם בתקופה מסוימת יש מצב שנוח לנו, אין ערובה שיתמיד. וזה לא הולך תמיד קדימה מטוב ליותר טוב. לכן כשמדברים על גבולות ישראל - מה טוב מזה, זו ההבטחה המקסימלית. לכן יש שני נושאים צדדיים לכאורה שמחייבים בדיון לגופם ומאירים באור שלילי את עובדות החיים, שלא יטיפו לנו קרטת ורוד סביב סביב.

לך ספר לשאח כשיברח לשויצריה עם כספיו.

חופי:

בכל הנושא של הסכם הבנה , * * * * *
 ובסיסים לפי מה שנמטר לנו - לא היתה שום עבודת מטה אמריקנית לגבי הצעות
 ואלטרנטיבות, הכל בבית הלבן מבלי שעשו עבודה ונסיונות להשיג אלטרנטיבה.
 לא הצענו ולא נציע ברית הבנה, מה שהתכוונתי היו שמועות שלמען בטחוננו
 מוכנים האמריקנים לשגר חיילים, אך היה גם דיון בממשלה וגם שה"ח וגם אני
 הבענו דעתנו לאמור שאם הדבר בגלל שותפות האינטרסים שלנו כחלק מהעולם
 החופשי - אנו נוטים לקבל הצעתם, לגבי איתם או עציון, ונוסף לכך אם הצי
 הששי ירצה שירותים בנמל חיפה נוכל לדון בחיוב, אך לשם כך יש לחתום על
 הסכם הדדלי. אנו איננו צריכים להגן על ארה"ב, צריך לחתום על הסכם -
 וזו הגישה. הרעיון של בסיס אמריקני הועלה בפנינו במרס בשיחת הנשיא אתי
 ואני אמרתי - לדבר על כך בחיוב.

רה"מ:

לסיני אין לנו ספקות, הכל תלוי באיזו תקופה. זה ענייננו ולא של סאדאת, שיאמר
 (כ"ו) לנו. יש לי רושם שיש חוגים הרוצים בחיפה כי היו מרוצים מקבלת הפנים
 בחיפה אך לא דובר על ברית הבנה, אלא שלא נטיל עצמנו על ארה"ב.
 על בסיס בסיני דברו הם מיוזמתם, ואנו אומרים - נוחא.

שהב"ט:

אני חושש שדווקא ההתפתחויות בפרס ואפגניסטן יביאו את קרטל לדבר על חשיבות
 התארגנות המזה"ת, ולדחוק בןגעים בדבר להגיע להסכם, ואם יקבל מה שמשה *מ"כ*
 אולי תהיה מהפכה ועשויים להראות לנו איך כל אלה יסגרו על הסעודים כשאנו
 בטבור. אני חושש שעניין אפגניסטן ועירק יוצג כדחף להסכם במזה"ת.
 זה צריך להיות מניע חזק לחוסיין להגיע להסכם.

חופי:

לגבי חלוקת תקופת הביניים - לשתי תקופות מבחינתי זה אפשרי.

ברק:

בענין נסיגה, אני חשבתי שאפשר צעד קטן הלאה - נוכחות צבאית ישראלית
 בטחונית, אין נסיגה של צבא ישראלי. מצד אחר - מינהל הממשל יבוטל - לא רק
 שהמינהל יבוטל אלא שצה"ל עד כמה שקשור בביצוע תפקידי מינהל ייסוג.

רה"מ:

זה אותו דבר. אני בעד military government administration. לגבי
 their own future היה לנו ויכוח בעבר. אני חושב שהשארת הביטוי
 אינה מזיקה, אולי גם מועילה, יכולים לקבוע רק לגביהם ולא לגבינו. אני
 בנקודה זו חושב שיכולים לוותר.

על צ'כיה נאמר - התושבים הגרמנים של הסודטים יחליטו על their own future.

(.....)